

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa T. K.

przeciwko R. Bank Polska Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o ustalenie nieważności umowy oraz zwrot nienależnego świadczenia ewentualnie zasądzenie odszkodowania, ewentualnie rozwiązanie umowy i zwrot nienależnego świadczenia, ewentualnie o zmianę umowy i zwrot nienależnego świadczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 maja 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 lipca 2012 r.,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny po ponownym rozpoznaniu sprawy oddalił zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 lipca 2012 r. apelację powoda T. K. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 15 września 2010 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko R. Bank Polska Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o ustalenie nieważności bliżej określonej w pozwie umowy oraz o zwrot nienależnego świadczenia ewentualnie o zasądzenie odszkodowania bądź o zmianę tej umowy i zwrot nienależnego świadczenia.

Opierając skargę kasacyjną na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 353¹ w zw. z art. 58 § 1 i 2, art. 60 i 65 oraz art. 471 k.c. w zw. z art. 94 ust. 1 oraz art. 70 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. Nr 183, poz. 153) i rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 2005 r. w sprawie trybu i warunków postępowania firm inwestycyjnych oraz banków powierniczych (Dz. U. z 2006 r. Nr 2, poz. 8) w zw. z art. 19 ust. 2 - 5 i art. 31 ust. 2 i 3 Dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 roku w sprawie rynków instrumentów finansowych poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a także art. 60, 65 § 1 i 2 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie oraz art. 58 § 2 w zw. z art. 353¹ k.c. przez jego niezastosowanie oraz art. 353¹ k.c. przez jego błędną wykładnię „ze skutkiem z art. 58 § 1 i 2 k.c.”, powód wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na istniejące w sprawie istotne zagadnienia prawne, które przedstawił w formie szeregu pytań. Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał także potrzebę wykładni art. 70 ust. 3 i art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. Nr 183, poz. 153) w zw. z art. 353¹ i art. 58 § 2 k.c., w brzmieniu obowiązującym do dnia 21 października 2009 r., „a budzących poważne wątpliwości co do zakresu obowiązków informacyjnych banku podczas zawierania transakcji pochodnych z przedsiębiorcami nie będącymi specjalistami w branży finansowej”.

W odpowiedzi na skargę pozwany Bank wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występuje przesłanka przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., I CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.). Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku.

Żadna z przedstawionych w skardze kwestii nie spełnia wszystkich tych kryteriów, a zatem nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Pierwszy wyrok Sądu Najwyższego wraz z wyrażonym w nim stanowiskiem prawnym, w którym wyjaśnione i ostatecznie przesądzone zostały liczne, mające zasadnicze dla sprawy znaczenie problemy, wyznaczał zakres zarzutów oraz związanych z nimi konsekwentnie kwestii prawnych, które na obecnym etapie mogłyby wymagać rozstrzygnięcia. W wyniku ponownego rozpoznania sprawy Sąd odwoławczy, kierując się tym stanowiskiem, wyjaśnił okoliczności niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy, koncentrując się w istotnej części na dokonaniu ustaleń faktycznych, które wraz z podstawą prawną zaskarżonego orzeczenia stanowiły podstawę oceny występowania przedstawionych w skardze „zagadnień”.

Dokonując tej oceny, należy stwierdzić, że część z przedstawionych w skardze kwestii nie wymaga wyjaśnienia, gdyż zostały już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy w wyroku poprzedzającym wydanie zaskarżonego obecnie wyroku.

Część powołanych problemów stanowiła jedynie pozór zagadnienia, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż zostały skonstruowane w odniesieniu do kwestii, które zostały już wyjaśnione i przesądzone przez Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu poprzedniej skargi, a uzupełnione jedynie o pewne nowe elementy i zaprezentowane w odmiennym ujęciu w celu stworzenia wrażenia ich „nowości”. W ten sposób powód nie mógł przekonać o wystąpieniu przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Co do pozostałej części „zagadnień”, wyjaśnienie ich nie było niezbędne do rozstrzygnięcia skargi i wydania wyroku, gdyż przedstawiono je w oparciu o stan faktyczny, który nie został w sprawie ustalony.

Skarżący nie wykazał także przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

O potrzebie wykładni przepisu prawa, zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., świadczą poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów na jego tle. Skarżący, powołując się na tę przesłankę, wskazał wprawdzie, że powołane przez niego przepisy budzą poważne wątpliwości, nie przedstawił jednak przekonujących argumentów prawnych, które na wątpliwości takie mogłyby obecnie wskazywać. Sąd Najwyższy dokonał wykładni tych przepisów w wyroku uchylającym wyrok Sądu drugiej instancji, nie ma zatem podstaw, aby czynić to po raz kolejny bez istotnego powodu, a takiego w skardze nie wskazano.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.